

MIROSLAV KOČÍ

SYNDROM
VRŽENÝCH
KOSTEK

SYNDROM
VRŽENÝCH
KOSTEK

Miroslav Kočí

Někde jsem slyšel, že právo soudit má pouze Bůh.
A tak soudím...

Ráno byl Koval trochu nevrlý jako obvykle v pracovní den. Až teprve silná káva a krajíc chleba s máslem z něj udělaly příjemnějšího člověka. V panelovém domě jistě nebyl s tímto problémem sám. Podobná situace se pravděpodobně opakovala každé ráno napříč partajemi. Kovalová vstala o něco později a vzbudila obě děti. Těžko odhadovat, kdo byl nevrlý více. Chuť vstávat kvůli odchodu do práce nebo odchodu na střední školu byla srovnatelná. Kamil, černovlasý štíhlý mladík, si vždycky o tři roky mladší sestru dobíral, že prvák je brnkačka, že on to má samozřejmě horší. Nelze srovnávat, když každý chodil jinam. Dle rodičů byla Lenčina škola náročnější, takže s touto podporou v zádech nechávala bratrovy poznámky bez reakce.

Ten den neprobíhal úplně podle Kovalových představ. Do jeho téměř hotové projekční práce začal nečekaně výrazně promlouvat zadavatel zakázky, a navíc už od rána prudil šéf s termíny.

„Internet bych zrušil. Mobily taky. Všechny tyhle věci. A byl by klid, jako bejval kdysi,“ ozval se jeho prací zavalený kolega Šmucr, jemuž právě tyto vymoženosti jedenadvacátého století vnášely komplikace do plynulosti práce.

„Jo, to určitě,“ oponoval mu rychle další Kovalův spolupracovník Havlík. „Říkáš, že bys zrušil internet a mobily, ale sám obojího hojně využíváš. A hlavně soukromě.“

„Hele, ty jsi taky vloni mluvil o tom, že bys zrušil instituci manželství, a přitom seš pořád ženatej. A taky toho určitě v soukromí hojně využíváš.“

„Vaše starosti na moji hlavu,“ smál se jim Koval, jehož chmury začínaly ztrácet na síle.

„Jaký ty můžeš mít starosti, prosím tě... Takovou pěknou dceru máš...“ usmíval se Šmucr.

„Právě proto je mám, kamaráde,“ klepal si na spánek Koval.

„Tak ji dej na starost mně a uleví se ti.“

„Nech si zajít chuť, ty bejku,“ nakrčil obočí Koval a hodil po něm s pobavením plastové víčko od propisky. „S tou svou čtyřicítkou na krku bys už moh bejt taky její fotr.“

Lenka se vymanila z hloučku pubertálních chlapců, kteří ji na chodbě školy obestoupili a častovali nejapnými poznámkami. Její na patnáct let téměř plnohodnotné ženské vzezření nenechávalo v klidu jejich adolescentní hormony. Dlouhé blond vlasy si sepnula do culíku a šla řešit důležité věci s ostatními děvčaty na WC.

Na obchodní akademii docházely převážně děti té části rodičů, která byla přesvědčená o tom, že ekonomika hýbe světem. Rodiče Lenky Kovalové na tom nebyli jinak. Především otec chtěl, aby se věnovala tomuto oboru, na rozdíl od Kamila, který zatím kráčel v otcových šlépějích a odpykával si poslední rok střední průmyslové stavební školy. Oba sourozenci byli vychovávaní ne úplně liberálně, i když mladší Lenka, jak už to bývá, měla převážně od otce jistou dávku úlev. I Lenčin třídní učitel, který před žáky marně zakrýval svůj obdiv k jejímu fyzickému vzezření, k ní choval určitou náklonost a

při zkoušení či písemných pracích se při rozhodování mezi známkami vždy přiklonil k té vyšší. Pro osazenstvo třídy se proto stal často terčem posměšků a upřímný kamarádský vztah k Lence dostával převážně u dívčí části povážlivé trhliny.

Následující sobotu se rodina Kovalových chystala na plánovaný výlet po hradech a zámcích, přičemž obě děti musely jet pochopitelně také; na tom otec trval. Samy měly o víkendů jiné představy, ale úcta k rodinnému poutu, daná výchovou, nepřipouštěla přílišné protesty. V útlém mládí braly tyto společné výlety jako zpestření a zábavu, později jako nutné zlo. Ještěže alespoň veškerou útratu hradili rodiče. Při obědě v McTrump Burgeru se proto ani Kamil, ani Lenka nežinýrovali a objednali si to nejdražší menu.

„V reklamě bylo, že Class Burger je ještě větší, tak proč bych si ho nedal v meníčku?“ vysvětloval Kamil, když viděl otcův tázavý pohled.

„Za těch skoro třicet let, co je McTrump Burger v Čechách, běžela reklama o ještě větším Class Burgeru nejmíň desetkrát. To už by musel bejt jak kolo od vozu. Mně ale přijde, že je stejně velkej jako před lety. Reklamy, že je ještě dražší, by odpovídaly realitě mnohem víc,“ zhodnotil celou věc otec a smočil hranolek v kečupu.

Lenka s mamkou se jen uculovaly a do hovoru se nezapojovaly, neboť jim v tom bránila ústa plná ještě většího, nebo chcete-li ještě dražšího Class Burgeru.

Počátkem nového týdne se říjnové večerní slunce posunulo na samý horizont obzoru, takže slabé paprsky pronikající oknem do kuchyně barvily většinu prostoru na temně oranžovo. Kovalová nervózně kouřila, ačkoli s tímto zlozvykem skončila už před lety. V ruce svírala mobilní telefon, z nějž se opakovaně pokoušela volat na uložené číslo.

„Nemluvil jsi s Lenkou?“ vznesla hned dotaz na z florbalového tréninku příchozího Kamila.

„Jo, ráno, než jsme šli do školy. Proč?“ chtěl vědět syn.

„Protože už měla bejt dávno doma. Měly jsme spolu jít vybírat šaty do tanečních a teď už se měla učit na tu zítřejší písemku. Mobil má pořád nedostupnej.“

„Tak se asi zdržela u nějaký kámošky. Bud' v klidu,“ mírnil její nervozitu Kamil.

„Kdyby alespoň nebyla nedostupná, sakra. Aby ji mohl člověk zkontrolovat,“ přidal se otec, jehož klepání patou do nohy židle prozrazovalo momentální psychické rozpoložení.

„Nemáš číslo na některou její kamarádku?“

„Nemám, ale mrknu se jí na fejsbuk do přátel a můžeme se některý zeptat přes mesenžer,“ napadlo Kamila.

Žádná dotázaná kamarádka však o ní nic nevěděla. Zkoušely se ptát i mezi sebou. Bohužel ani ty, které s ní odpoledne mluvily, neměly vůbec tušení, kde by mohla být. Lenčin mobil byl stále nedostupný a večer už začínal být hodně pozdní.

„Tak nám přesně popište, kdy jste s ní mluvili naposledy a od kdy ji pohřešujete,“ zakrýval zívání postarší policista na služebně a stiskl vypínač. Stropní zářivka se rozblikala a zničila výtvarné umění pouličního osvětlení, které dělilo místnost na světlé a tmavé pruhy, jak pronikalo přes mříže přízemních oken.

„Naposledy jsem s ní mluvila asi já. Volaly jsme si něco kolem druhý odpoledne. Měly jsme jít spolu vybírat šaty do tanečních,“ řekla plačtivě Kovalová a na chvíli se odmlčela. „Řekla, že až si zaběhá, že přijde hned domů.“

„Zaběhá?“ chtěl upřesnit policista.

„Jo, ona chodí občas po škole běhat na tu novou stezku do parku,“ pokračovala Kovalová. „Jenže domů nepřišla a mobil má nedostupnej.“

„A nemohla se jenom zdržet u kamarádky?“ položil obvyklý a očekávaný dotaz policista. „Už tohle někdy udělala?“

„Snad všechny jsme kontaktovali. Žádná o ní nic neví,“ přidal se Koval. „A nikdy nic podobného ještě neudělala. Vážně nikdy.“

„A jste si jisti, že nemůže být u nějakého kluka? Chodí s někým? Nemůže být třeba u příbuzných?“ zkoušel to dál policista hledě do monitoru počítače.

„Určitě ne, to by nám řekla,“ byla si jistá Kovalová. „Hlavně ten její nedostupnej mobil je divná věc.“

„Může mít jen vybitou baterii,“ uklidňoval ji uniformovaný.

„I kdyby byla u nějakého kluka, tak by si snad mobil nabila, ne? Víte, že dnešní děti nevydrží bez mobilu ani půl hodiny,“ řekl

nervózní Koval. „Taky jsme jí nechali zprávu na mesenžeru, kdyby byla náhodou někde u počítače. A nic. Mohli byste, prosím vás, po ní vyhlásit pátrání?“

„Do toho parku, jak říkáte, chodí běhat sama?“ doplňoval si do protokolu informace policista.

„Ano, ale běhá na té nové stezce, kde je plno lidí. Jezdí tam děti na inlajnech, je tam spousta cyklistů, chodí tam matky s kočárkama...“ vršil výčet Koval. „Tam by se jí snad nic stát nemohlo. Navíc syn se tam byl už podívat.“

„Jaké jsou vaše rodinné poměry? Nemohla mít třeba důvod utéct z domu?“

„Naše rodinné poměry jsou naprosto v pořádku! Útěk z domova je nesmysl! Jen tu otázkama ztrácíme čas a holka může bejt už kdoví kde!“

„Já musím prověřit všechny alternativy. Spoustu rodičů bylo přesvědčeno, že má s dětmi dobré vztahy a skutečnost pak byla jiná. Měli jsme tu kdysi takový případ. Rodiče vůbec netušili, že má jejich dcera už rok vztah se starším mužem. Pátrali po ní a pak se ukázalo, že bydlí u něj a s nimi se už netouží vidět.“

„Tak to ale není, věřte nám,“ promluvila s kapesníkem u očí Kovalová. „Lenka je hodná a sdílná. Určitě se jí muselo něco stát.“

„Podívejte se,“ shrnul kusé poznatky policista a otočil se na židli směrem k nim, „patnáct už jí bylo, žádné léky neužívá, je přičetná, fyzický handicap nemá, takže počkáme do zítra, a když se neobjeví, nebo se vám během dne neozve, popřípadě nedorazí do školy, tak zahájíme obvyklý postup pátrání.“

„Do zítra? Proč do zítra?“ slzela Kovalová. „Měli byste hned udělat nějakou pátrací akci.“

„Tenhle případ bohužel nespadá do kategorie dítě v ohrožení. Buďte trpělivá a nebojte se. Určitě se ozve, nebo přijde domů. Většina těchto případů takhle dopadne. Obzvlášť, jsou-li děti v tomhle věku,“ řekl policista a před tím, než vyprovodil Kovalovy ze služebny, nechal si od nich podrobně popsat Lenčino oblečení a do služebního mobilu poslat její nejaktuálnější fotografii.

Jak dlouhá může být noc pro rodinu, kde se něco podobného odehrává? Kovalovým se honil hlavou nespočet myšlenek. Ty nejtragičtější možné byly vzápětí popírány nadějnými až zázračnými, aby tyto byly za krátkou chvíli vytlačeny opět negativními. Člověk, jenž je sám prost jakýchkoli násilných či sadistických sklonů, má v takové situaci až překvapivě rozvinutou fantazii a napadají ho ty nejodpornější záležitosti, jimž by mohl být jeho blízký vystaven. Stále dokola přemýšlí, proč se něco takového přihodilo právě jeho rodině. Přestože se v dnešní době rozvinutého zločinu podobné věci stávají poměrně často, týkají se přece vždycky někoho jiného. Proč to i teď nemůže být někdo jiný?

Kovalová celou noc zkoušela volat Lence na mobil, který byl pořád nemilosrdně nedostupný. Kamil také nespál a kontroloval Messenger, který však mlčel stejně důsledně jako telefon. Koval projížděl autem město, procházel průjezdy a různá temná zákoutí,

prolézal křoviska a nahlédl pro jistotu i do nonstop barů. Nikde však nenalezl nic, co by mu jakkoli pomohlo.

„Hele, brouku, nechceš si užít? Chodíš tu tak sám, stará ti určitě nedala, co? Se mnou se pobavíš,“ hihňala se přiopile pouliční pracovnice v červené kožené minisukni, navzdory chladnu rozepnuté krátké bundičce a hlubším než hlubokým dekoltem. Koval ji chtěl hodně nahlas poslat do míst, odkud není čistého návratu, ale raději to spolkl a pokračoval dál. Pomyslel si, že takové se nic nestane, a přitom si o to večer co večer koleduje. Je jen o málo starší než Lenka... Tady svoji úvahu přerušil. Nechtěl s ní srovnávat svou dceru v žádném ohledu.

„Ne, bohužel, Lenka tu dneska není,“ zněl ráno stroze hlas třídního učitele, „ale tašku s učením tu má.“

„To ona si ji tam vždycky nechává, když jde běhat,“ řekla plačtivě Kovalová.

„Pokud by se tu dnes objevila, určitě vám dám vědět,“ dodal učitel.

Kovalová ukončila hovor a beznadějně klesla na židli. Její manžel po nočním pátrání na vlastní pěst spal asi dvě hodiny. Víc mu jeho zaměstnaná mysl nedovolila. Kamil ani nechtěl odejít do školy. Nakonec tak na žádost rodičů učinil. Před tím je ale žádal, aby mu dali vědět hned, jak se cokoli o Lence dozví.

Kovalovi znovu obvolávali Lenčiny kamarádky, jejichž čísla se podařilo Kamilovi zjistit přes Messenger. Ty, co jim to zvedly, je však

o žádné nové informace vedoucí k něčemu, čeho by se dalo chytit, neobohatily. Mobilní telefon dcery byl stále nedostupný.

U nové stezky pro cyklisty a bruslaře nebyly ještě nainstalovány městské kamery. Policie získala tedy pouze záběry, na nichž šla Lenka po vyučování od školy směrem k parku. Dále už na žádném kamerovém záznamu až do ranních hodin nefigurovala. Tomuto poznatku policisté zatím nepřikládali přílišnou váhu, neboť od parku vedlo několik málo tras, na kterých byl při troše dobré vůle člověk pro městský kamerový systém neviditelný. Přesto se dál průběžně dalšími záznamy probírali a kontrolovali je.

V odpoledních hodinách policie bez úspěchu prověřila všechna zdravotnická zařízení v okolí. Následně si vyžádala Lenčin notebook a předběžně dosud nevyprané oblečení, kvůli případné pachové stopě, pokud by hledání dospělo až do fáze, kdy by to bylo potřeba. Koordinátor pátrání byl s Kovalovými ve spojení a upřesňoval si veškeré údaje o Lenčiných kamarádech, spolužácích, příbuzných a jejím obvyklém pohybu. Koval stále na policii naléhal, aby započala rozsáhlou pátrací akci. Byl však opakovaně ujišťován, že pátrání probíhá standardním postupem, který je pro kategorii případu stanoven.

Na výpisu od mobilního operátora byl poslední odchozí hovor z Lenčina telefonu s matkou a poslední SMS chvíli poté se spolužačkou. Pak už nic. Výpis hovorů a obsah SMS uskutečněných

několik dnů nazpět neodkazoval na jedinou možnou indicii. Lokalizovat polohu vypnutého mobilního telefonu nebylo možné. Jeho poslední aktivita zaznamenaná operátorem byla právě v oblasti, kde se nacházel park.

Policisté postupně provedli vytěžení spolužáků, učitelů a kamarádů, ale dozvěděli se pouze fakta, která pátrání nikam dál neposouvala.

„...Já jsem Lenku viděla naposled před školou, když jsem šla domů,“ dosvědčila spolužačka Jana, která byla označená ostatními spolužáky jako její nejbližší kamarádka. „Říkala, že si jde zaběhat, a pak že budou s mámou shánět nějaký šaty, nebo co.“

„Tašku se sešity si nechávala ve škole běžně?“

„Když chodila běhat, tak jo.“

„Jestli bude běhat sama, nebo jestli tam má s někým sraz, ti neříkala?“

„Ne. Kdyby se tam měla s někým sejít, to by mi asi řekla. My si říkáme všechno možný.“

„Co třeba?“

„Ježiš, různý věci. Já si teď honem nevzpomenu jaký.“

„Tak si vzpomeň, třeba nám to pomůže.“

„Třeba jakou používáme kosmetiku, nebo co se nám líbí na klukách a tak. Je to důležitý?“

„Asi ani ne. Kdyby měla nějakou známost, nebo se chystala odejít z domova, to by ti taky určitě řekla?“

„Myslím, že jo. O ničem takovým ale nemluvila.“

„Že by se poslední dobou chovala nějak jinak, než je obvyklé, toho sis taky nevšimla?“

„Ne. Chovala se pořád stejně.“

„...Já nevím, my jsme s klukama ještě chvíli před školou hráli nějaký hry na mobilu, takže nevím, kam šla Lenka nebo jiný holky,“ krčil rameny spolužák Petr.

„Ale líbí se ti, ne?“

„Jako Lenka?“

„Jako Lenka, no.“

„Tak ona se líbí skoro všem klukům.“

„Nechodíš občas běhat na tu novou stezku do parku?“

„Tam je nějaká nová stezka? Já moc nesportuju. Skoro vůbec.“

„A že tam chodí běhat Lenka, to víš?“

„Nevím. O tom se se mnou nebaví. To by spíš věděla Jana.“

„A co měla na sobě, si pamatuješ?“

„Ne. Vlastně myslím, že blůzu nebo košili, nebo co to bylo, měla bílou.“

„To sis všimnul, vid’?“

„Jo.“

„...No, s Janou, jasně. Vždyť spolu i sedí,“ prozradila spolužačka Magda Lenčinu nejlepší kamarádku.

„A vy spolu mimo školu trávíte nějaký čas?“

„Ne, ani ne. Spíš občas přes instáček.“

„Myslíš Instagram?“

„A co jinýho?“

„Vycházíš s Lenkou dobře?“

„Já ji moc neřeším. Já nepatřím mezi její obdivovatele,“ zakoulela očima a při tom posledním slově udělala prsty gesto uvozovek.

„Takže kam a s kým by mohla odejít po běhání na stezce, to, předpokládám, nevíš.“

„Ne.“

„...Nevím, kam šla. My se spolu nějak moc nebavíme,“ řekla odměřeně Renata, další z dotazovaných spolužaček a opakovaně si foukla do ofiny.

„Nebavíte se spolu, ale všímáš si, co dělá a jak se chová, nebo ne?“

„Proč bych si jí jako měla všímat?“

„Jste spolužačky, tak snad si občas všimneš.“

„Od toho jsou jiní, aby si jí všímali.“

„Kdo například?“

„Co já vim?“

„Ale no tak...“

„Tak většina kluků, třeba. Hlavně Séba. Ten se z ní může potento.“

„Séba je váš spolužák Sebastian?“

„Jo.“

„A kdo ještě?“

„Já nevím, všichni. I Štéfus.“

„Kdo?“

„Ale to je náš třídní.“

„A čím se to projevuje?“

„Já nevím, různě.“

„Například?“

„Tak já nevím, na známkách třeba. Nebo jí dává lehký otázky při zkoušení. A je trapnej vždycky s těma kecama.“

„Co třeba říká?“

„To já teď nevím přesně. To vždycky vyplyne ze situace. Prostě je trapně vidět, že je z ní hotovej. Jako kdyby tu byla sama.“

„A ty bys chtěla, aby trochu té přízně věnoval i ostatním holkám? Třeba tobě? Nežárlíš trochu?“

„Tsss. To určitě. Pro mě za mě se může jít vycpat... Ale neříkejte mu to, prosím vás, abych ještě neměla průšvih.“

„Neboj.“

„...Lenka je zatím prospěchově nad průměrem třídy,“ pěl na ni chválu poměrně mladý a elegantně upravený třídní učitel Jan Štefek, na němž byla znát mírná přezíravost a přesvědčení, že má morálně navrch.

„Možná asi taky tak trochu vaší zásluhou, ne?“

„Jak to myslíte?“

„No, prý jí nadřuzujete pro její vzhled?“

„Kde jste slyšeli takovou hloupost?“

„Z více úst, pane profesore.“

„To je nesmysl.“

„Takže popíráte, že je pro vás Lenka atraktivní?“

„Nevím sice, jak to souvisí s jejím zmizením, ale atraktivní mně přijde stejně jako jakákoli jiná hezky upravená žena.“

„Ale Lence je teprve patnáct.“

„A proč mi to říkáte? Vy děláte, jako bych s ní snad něco měl! Já jsem ženatý člověk, pánové!“

„Nerozčilujte se. ...Jak víte, že zmizela?“

„Jako já, jak to vím?“

„Ano, před chvílí jste řekl, že nevíte, jak to souvisí s jejím zmizením. Tak jak víte, že zmizela?“

„To si ze mě děláte legraci? Vy po ní tedy pátráte jen tak z dlouhé chvíle, nebo proč?“

„Protože nepřišla domů a následně do školy. To ale neznamená, že zmizela, ne?“

„Já nevím, o co vám jde, pánové. Chcete se mě ještě na něco ptát, nebo už jsem rovnou obviněný a zatknete mě?“

„Proč myslíte, že bychom vás měli obvinít a zatknout? On se snad stal nějaký trestný čin?“

„To já nevím. Já jen, že mi stále kladete takové divné zavádějící otázky.“

„Jaké takové? To jsou standardní otázky. Uklidněte se.“

„Já jsem klidný.“

„Nevšiml jste si v poslední době na Lence něčeho neobvyklého? Nechovala se třeba jinak?“

„Jak jinak?“

„To nevím, to mi řekněte vy.“

„Ne, ničeho jsem si na ní nevšiml.“

„Na ní, nebo na jejím chování?“

„Ani na ní, ani na jejím chování.“

„A jejího oblečení v ten den..., toho jste si na ní určitě všiml. Nebo chcete říct, že také ne?“

„Oblečení jsem si náhodou tedy všiml.“

„Náhodou?“

„Ano, náhodou. Měla béžové kalhoty a bílou blůzu.“

„A třeba ten žák, co jsme se ho před chvílí dotazovali, ten měl toho dne na sobě co?“

„To nevím.“

„Toho jste si nevšiml. Ale jistě také jen náhodou, že?“

„Pánové, ...“

„Kde jste byl a co jste dělal v pondělí odpoledne po vyučování, si vzpomenete?“

„To jsem šel domů, myslím.“

„Myslíte, nebo víte?“

„Vím.“

„Rovnou domů?“

„Ano.“

„Může vám to někdo dosvědčit?“

„Manželka.“

„Nikdo jiný?“

„Já si běžně nezvu do bytu svědky, aby potvrdili, že jsem doma.“

„Takže manželce můžeme zavolat a zeptat se?“

„Vlastně ne, počkejte... Manželka byla na gymnastice. Ona chodí dvakrát v týdnu cvičit, víte?“

„Kdy se vrátila?“

„Kolem šesté, myslím.“

„Do té doby jste se tedy neviděli?“

„Ne.“

„Takže není nikdo, kdo by vám potvrdil, kde jste byl po odchodu ze školy až do šesté hodiny večerní?“

„Pánové, já jsem šel rovnou domů a tam jsem setrval až do rána následujícího dne. Svědky na to tedy bohužel nemám. Znamená to snad, že já jsem zařídil zmizení Lenky Kovalové?“

„To přece nikdo netvrdí. Máte snad ten pocit?“

„Já nemám už nic, co bych k tomu řekl.“

„Na pohyb žactva mimo školu se vás ptát asi nemá smysl, co? Předpokládám, že o něm nemáte ani potuchy.“

„Mě zajímá především jejich školní aktivita. Mimoškolní aktivity jsou čistě jejich věcí a věcí jejich rodičů.“

„Chápu. Kdybyste si přece jen vzpomněl na něco, co by nás mohlo zajímat, tak nás neváhejte kontaktovat. My se vám stejně ještě možná ozveme sami.“

„Bude mi ctí, pánové,“ řekl ironicky učitel a prostředníkem ruky si po nose posunul brýle zpět na místo, kde byly před výpovědí.

„...No, líbí se mi, no,“ přiznal spolužák Sebastian. „Ale ostatním klukům taky.“

„Tobě ale prý nejvíc.“

„A kdo to říkal?“

„Na tom nezáleží.“

„To vám určitě řekla Renča, co?“

„Proč zrovna Renča?“

„Protože by se mnou chtěla chodit a štvě ji, že já ne. A že se mi Lenka líbí o hodně víc než ona,“ byl překvapivě sdílný Sebastian.

„Takže si určitě všímáš jejího chování a tak, ne?“

„Někdy jo.“

„A poslední dobou sis něčeho neobvyklého nebo zvláštního v jejím chování nevšiml?“

„Ne.“

„Opravdu ne?“ Neříkala třeba něco o někom novém nebo o svých plánech?“

„Já nevím. Asi ne.“

„Kam šla ten den ze školy?“

„Asi běhat na stezku, ne?“

„Jak to víš?“

„Protože to tu všichni říkají, že se jich na to ptáte.“

„No... Takže ty sám jsi neviděl, kam šla.“

„Ne. Nebo tedy...“

„Co nebo?“

„Ale tak jo. Věděl jsem, že chodí běhat na stezku a viděl jsem ji, že jde od školy tam.“

„Proč jsi nám tedy říkal, že to víš jen proto, že to říkají všichni?“

„Protože jsem se bál, abyste si nemysleli třeba...“

„Co abychom si nemysleli?“

„Že jsem tam za ní šel.“

„A nešel?“

„Ne. Teda já jsem chtěl, ale rozmyslel jsem si to a radši jsem hrál s klukama na mobilech.“

„A potom, co jste dohráli, jsi šel kam?“

„Pak jsem šel domů.“

„A nešel jsi náhodou do parku?“

„Ne, šel jsem fakt domů,“ hájil se podrážděně Sebastian a pravdivost jeho slov potvrzovaly záběry kamer.

Policie pak ještě znovu a nanejvýš podrobně vyzpovídala Lenčinu rodinu, aby měla získané informace dostatečně ucelené.

Na stezce v parku, ještě než totéž také učinila policie, se Koval vyptával s Lenčinou fotografií v ruce přítomných, zda tam náhodou v inkriminovaný den nebyli a neviděli onu dívku. Kam odešla, případně s kým. Pouze jeden asi dvacetiletý mladík připustil, že ji tam párkrát viděl běhat. Ale jestli ji viděl v ten den, nebo kam a s kým odešla, to netušil. Ostatní dotázaní pouze kroutili hlavami. Drtivá většina z nich měla při běhu nebo bruslení v uších sluchátka s rytmickou muzikou, takže vnímání okolí byla pro ně záležitost nad rámec běžnosti. Maminky s kočárky se věnovaly buď stavu plen svých ratolestí, nebo hovorům mezi sebou o problémech podobné kategorie. Důchodci se bohužel na stezce téměř nevyskytovali, a tak tato část veřejnosti, která je nejvíce všímavá, nemohla podat žádné svědectví.